

нейни цѣфнали и сж раскрити предъ очитѣ на любовника.

Докжтъ валибениитѣ Птичи Сагѣ и Айше, като забравиха за Божийтъ свѣтъ, тугукаха и си почиваха въ гъстата борова кория, въ Сливенъ мютесарифина малко се поуспокои. По неговата молба сераскеръ-паша разрѣши да прѣладжтъ на началството на вилаета Петра Катхрджията и заповѣда да го зачеркнатъ отъ списъка на войницитѣ. Нещастнѣитѣ мжжъ и казакъ вече сѣдеше закованъ въ букаи въ Сливенскитѣ затворъ, въ властта нѣ мютесарифъ-паша. Главнѣитѣ началникъ на вилаета мисли: сега той е въ моитѣ рѣцѣ; нека той да доведе Елена и да ѣ бжде послушенъ мжжъ; азъ не обичамъ тѣзи Българка, но тя ми се аресва; защо това прекрасно цвѣте да вѣхне и да съхне нѣкъждѣ въ пустинята — това е варварство; нека то по-добрѣ да цѣфги м-ждѣ люлъетѣ е да ги весели — за това е у насъ цивилизацията; така правятъ въ Европа, и ний, като влѣвахме въ кръгътъ на европейскитѣ господарства, трѣбва да постъпваме като европейцитѣ: това е нашиятѣ приятенъ и полезенъ дългъ. Може би азъ ще сполуча чрезъ Петра да намѣря диритѣ на ограбенитѣ пощи и на нечувано дървскитѣ хайдутѣ. Каракачевитѣ, избѣгванието отъ новобрачната жена, всичко това, каквото и да се говори, е твърдѣ подоврително. Ако азъ открия, то ще засрамя валията, който, като има въ своето распорѣждане толкова заптии и тептиши и като се ползува съ такава обширва власть, нищо не можа да намѣри. Кой знае, може би, за въ полза на службата и на порѣдка, мене ще ме произведжтъ валия, за благо и славата на господарството. Всичкитѣ мои видове и стремления се заключаватъ въ това, щото добрѣ да служи на султана, а слѣдователно и на страната; тѣзи примѣрни чувства на единъ чиновникъ всѣкога сж ме ръководили въ всичкитѣ ми дѣйствия.

Доведениитѣ предъ него Петръ се държеше гордо, но спокойно. Той добросъвестно отхвърляше отъ себе си каквото и да било участие въ разграбванието на пощата